

[Hanne Reintoft.]

sygdom. Vi skulle sørge for, at kvinderne på skifteholdsarbejde havde børnepasningsmuligheder, og vi skal selvfølgelig stræbe henimod det, socialdemokratiet også for ikke så længe siden stod nede på slotspladsen og lovede, nemlig at vi snart skulle have gratis institutioner.

Det, vi gør her, er at prøve at tvinge kvinderne hjem eller lade dem få deres børn dårligt passet. Samtidig ved enhver, der har med sådan noget at gøre, at de kvinder, der går hjemme mange år, mens børnene er små, har vi besværet med på revalideringscentre og på socialkontorerne, fordi vi ikke kan få dem i arbejde igen, når de har gået hjemme en årrække.

Jeg synes nok, at hr. Simonsen skulle uddybe det, han siger om serviceniveauet, lidt mere. Hvad er det, der er for højt? Er det det, at børnene får lidt frugt? Er det pædagogisk legetøj? Er det en udflugt? Hvad er det, man vil til livs? Er det, fordi man ikke ved, hvad man taler om, eller er det, fordi man vil lægge sig op ad P-plan II og virkelig begynde at føre en politik, der skal udradere vort daginstitutionssystem? Hvis man kender til det, så tror jeg, der skal mod til at sige, at man ikke under vore småfolk de beskedne fornøjelser, institutionerne kan byde dem, og jeg har svært ved at følge med i, at det skulle være asocialt af forældrene, at de kæmper for, at børnene skal have det, man kalder et højt serviceniveau. Det er vist meget almindelig adfærd fra forældres side; at de gerne vil have, at deres unger skal have det godt.

Jeg synes, at udvalget skulle se meget nøje på BURLs forslag om at ændre det, så man også tager lønningerne ind over statens driftsudgifter. Der kan spares mange penge også administrativt, og hvis vi samtidig fik en bedre fripladsordning, så det ikke blev fremskridtspartiets nulmillionærer, der fik børnene i friplads, men de mennesker, der virkelig trængte til det, kunne det være, der kunne komme noget fornuftigt ud af det.

Der er sagt meget om læge- og tandlægetilsynet. Jeg er enig med fru Eva Gredal i, at man slet ikke har udbygget den kommunale børnetandpleje, der tales om. Jeg er også enig i, at det er de svagest stillede børn, der trænger til lægetilsynet, og ét er jo, at man mister en dagløn, men der er også

mange, mange arbejdspladser, der ikke accepterer, at kvinderne bliver væk for at gå med børnene til læge. Det er netop en af de ting, der stiller vore kvinder så svagt ude på arbejdsmarkedet, at de altid har disse forømmelser, fordi de skal passe børnene. Det er noget, der ødelægger livet for en meget stor gruppe af den danske befolkning, det stiller dem ringere lønmæssigt og på anden måde, og det må dog være vor opgave at prøve at imødekomme det.

Det, der er sagt principielt her, kan også siges om de nedskæringer, man har tænkt over for plejehjemmene, men her må jeg igen stille ministeren et spørgsmål. Hvad er det, der skal spares? Er det på plejeprogrammerne? Er det derhen, at vi skal have de virkelig syge på hospitalerne? Hvorfor stod man så i debatten om sundhedssektoren og snakkede om, at vi skulle have plejepatienterne ud af hospitalerne og ind på plejehjemmene? Der må dog være en lille smule hold i det, man foretager sig, og indskrænker man plejeprogrammerne, ved man også, at man ikke kan klare de tungeste plejepatienter. Hvis det ikke er det, er det så den gode mad? Er det fornøjelserne, de ganske få beskedne glæder, de har på vore plejehjem? Er det rengøringen, renligheden? Hvad er det? Jeg kan ikke tænke mig, at det er personalet, for de fleste, der kender til vore plejehjem, ved dog, at man masser af steder må lægge de gamle i seng ved 5—6-tiden med beroligende midler, fordi de skal være lagt i seng, inden 10—18-vagten går, da der kun er et enkelt menneske på aften- og nattevagt.

Går man som tilsynsførende på et plejehjem, som jeg har gjort for en kommune, kan man også høre de ældre beskrive disse angste og ensomme morgentimer, når de så til gengæld vågner mellem 4 og 6 og der ikke er noget personale. Men hvad er det? Er det maden? Er det renligheden? Er det plejeprogrammerne? Er det personalet? Hvad er det, man har tænkt sig? Vil man sige det, eller vil man ikke?

Jeg synes, de to lovforslag er tegn på en ussel politik, hvor man sparker nedad og tager fra dem, der ingenting har, for at give til dem, der har overflod.

Ib Christensen (DR):

I modsætning til, hvad der øjensynlig er